

Sygn. akt I C 495/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek-Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. (...) we W.**

przeciwko **Z. K.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 495/16

UZASADNIENIE

Powód P. (...) we W. wniósł przeciwko Z. K. powództwo o zapłatę kwoty 48.108,13 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 1.000 zł opłaty od pozwu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwany oraz (...) Bank S.A. zawarli w dniu 22 kwietnia 1998r. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Pozwany nie wywiązał się z zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wobec niedotrzymania przez pozwanego warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał pozwanego do zapłaty. Jednocześnie w treści wezwania poinformował pozwanego, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania, wierzytelność zostanie przelana na rzecz powoda. Pomimo upływu terminu, pozwany nie dokonał zapłaty, wobec czego w dniu 22 września 2006r. (...) Bank S.A. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem. Zadłużenie pozwanego wynosi obecnie 48.108,13 zł, w tym należność główna w wysokości 11.698,92 zł, skapitalizowane odsetki w wysokości 36.409,21 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej z tej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez powoda. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na pozwanym jest wyciąg z ksiąg rachunkowych (...) z dnia 19 lutego 2016r. Osnowa wyciągu dokładnie precyzuje źródło i rodzaj przysługującej powodowi wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji. Po zawarciu umowy cesji, zaś przed złożeniem pozwu, powód podjął wielokrotnie próby kontaktu z pozwanym – również telefonicznego, skierował też do pozwanej wezwanie do zapłaty, lecz starania te okazały się bezskuteczne, bowiem nie doszło do zawarcia ugody ani też do uregulowania zadłużenia.

Pozwany Z. K. w odpowiedzi na pozew oświadczył, że nie pamięta, aby brał kredyt opisywany przez powoda, a jeżeli brał, to już go spłacił. Nie posiada dowodów uiszczenia kwot należnych powodowi, gdyż okres ich przetrzymywania już minął. Ze względu na zmianę mieszkania, podczas przeprowadzki dokumenty zostały zniszczone. Zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia.

Na rozprawie podniósł, że ze względu na upływ czasu nie pamięta, czy 22 kwietnia 1998r. zawierał jakąkolwiek umowę bankową, nie pamiętał też, czy w ogóle zawierał jakieś umowy z (...)Bankiem, po czym zaprzeczył, aby zawierał z (...) Bankiem jakiegokolwiek umowy. Ponowił zarzut przedawnienia ze względu na upływ czasu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 września 2006r. (...) Bank Spółka Akcyjna we W. zawarł z P. (...) z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności pieniężnych przysługujących Bankowi, określonych w załączniku nr (...) do umowy, wynikających z czynności bankowych dokonanych z osobami fizycznymi.

Przedmiotem umowy była również wierzytelność wobec Z. K. wynikająca z umowy z dnia 22 kwietnia 1998r.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z 22.09.2006r. - k. 8 – 10,

wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji z 22.09.2006r. - k. 11)

W dniu 22 grudnia 2015r. Towarzystwo zarządzające powodem sporządziło pismo do pozwanego informujące o nabyciu przez powoda długu wynikającego z umowy z dnia 22 kwietnia 1998r. zawartej z (...) Bankiem S.A. i wezwało do zapłaty kwoty 47.970,31 zł w terminie do dnia 30 grudnia 2015r.

(dowód: pismo powoda do pozwanego z 22.12.2015r. - k. 12-13)

W dniu 19 lutego 2016r. Towarzystwo zarządzające powodem sporządziło wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, w którym oświadczyło, że powód nabył w dniu 22 września 2006r. od (...) Bank S.A. wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy kredytu z dnia 22 kwietnia 1998r. wynoszącą 48.108,13 zł, w tym należność główna w kwocie 11.698,92 zł, odsetki w kwocie 36.409,21 zł.

(dowód: wyciąg z 19.02.2016r. - k. 7)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne w całości.

Swoje roszczenie wobec pozwanego Z. K. powód wywodzi z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 22 września 2006r., na podstawie której nabył od (...) Banku S.A. we W. wierzytelności pieniężne. Obowiązkiem powoda było wykazanie, co jest źródłem jego roszczenia, a uprzednio Banku, aby pozwany wiedział, z jakiej umowy dochodzone są wobec niego roszczenia i to tym bardziej, że pozwany zaprzeczał, aby zawierał jakąkolwiek umowę z (...) Bankiem S.A.

Powód nie przedstawił Sądowi i pozwanemu, umowy zawartej przez pozwanego z (...) Bankiem, ani nawet nie opisał jej w sposób pozwalający na odtworzenie treści stosunku zobowiązaniowego. Powód powinien był wykazać w pierwszej kolejności istnienie zobowiązania pomiędzy pozwanym a Bankiem, bowiem sama cesja wierzytelności jest czynnością wtórną i zależną od istnienia ważnego zobowiązania pozwanego. Z punktu 10.3.1. formularza pozwu wynika, że na okoliczność istnienia, wysokości oraz wymagalności roszczenia powód zawnioskował dowód w postaci wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje

wyłaczony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu. Jednocześnie, jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika, jak i dłużnika banku z tytułu zabezpieczenia kredytu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010r., IV CSK 558/09, OSNC 2010/12/168, LEX nr 602305, Biul. SN 2010/9/10, M. Pr. Bank. 2011/5/12).

Warunkiem jednak otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Pozew w niniejszej sprawie nie zawierał ani nie wskazywał żadnego dowodu na istnienie zobowiązań pozwanego wobec (...) Banku. Z treści uzasadnienia pozwu nie wynika, żeby pozwany umowę zawarł w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej lub zawodowej; również powód nie powoływał się na taką okoliczność. W efekcie pozwanemu przysługiwał w relacji z powodem status konsumenta (art. 22⁽¹⁾ kc). W takich warunkach dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu nie posiadał mocy prawnej dokumentu urzędowego (art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych - Dz.U. z dnia 28 czerwca 2004r.), a miał jedynie znaczenie dokumentu prywatnego (por. wyrok TK z dnia 11 lipca 2011r., P 1/10). Z tej też przyczyny powód powinien był wykazać jego prawdziwość (tj. fakt istnienia wierzytelności w oznaczonej tam wysokości (art. 253 kpc)).

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradyktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

Powód nie powołał się na treść ani nie przedłożył - umowy pomiędzy zbywcą (Bankiem) a pozwanym, nie przedłożył również jakichkolwiek innych dokumentów, z których można byłoby odtworzyć treść pierwotnego stosunku - ograniczając swoje twierdzenia faktyczne i załączając dowody odnoszące się w zasadzie do stwierdzenia samego faktu cesji wierzytelności. Nie wiadomo, jakiej kwoty dotyczyła pierwotna umowa, czy pozwany spłacił cokolwiek z pierwotnej kwoty zobowiązania, kiedy, jak te wpłaty zostały zarachowane. Nie wiadomo, do kiedy należność miała być spłacana. Skoro powód nie przedłożył umowy bankowej i nie wyjaśnił tej kwestii w pozwie, nie wykazał tym samym, czy umowa nadal wiąże strony, czy została wypowiedziana, czy też termin spłaty już upłynął. Z akt sprawy nie wynika, czy kwota należności głównej dochodzona pozwem 11.698,92 zł przekracza kwotę udzielonego kredytu, czy stanowi jego część. Nie wiadomo, za jaki okres i według jakiej stopy procentowej powód naliczył odsetki umowne. Nie wiadomo też, za jaki okres i od jakiej kwoty powód liczył odsetki ustawowe. Przy kwocie 36.409,21 zł tytułem odsetek nie ma wskazanej stopy procentowej odsetek (jest odesłanie do stóp procentowych z umowy, lecz umowa nie została załączona do akt), początkowej i końcowej daty ich naliczania, jak też kwoty, od której zostały obliczone. Pozwany przy tak zgłoszonym roszczeniu nie jest w stanie ustalić, czy spełnił świadczenie na rzecz pierwotnego wierzyciela. Nie wiadomo również, czy naliczenia dokonane zostały zgodnie z umową, o ile ona istniała, łączącą zbywcę z pozwanym. Tym samym, kwoty są nieweryfikowalne przez Sąd orzekający, jak i pozwanego.

Opis stanu faktycznego przedstawiony w pozwie przez zawodowego pełnomocnika, wskazuje materialnoprawną podstawę w sposób nie nadający się do odtworzenia jej treści. Znana jest jedynie data powstania i numer umowy. Należy więc uznać, iż pozew nie opiera się na materialnoprawnej podstawie rozumianej jako konkretna norma prawna

wynikająca z określonego stosunku obligacyjnego, z którego wynika obowiązek świadczenia dłużnika określonego zobowiązania pieniężnego. Wysokość zobowiązania pozwanego w tej konkretnej sprawie budzi wątpliwości Sądu.

Brak przedłożenia przez powoda umowy bankowej (źródłowej) zawartej z pozwanym uniemożliwia ustalenie przez Sąd wymagalności roszczenia, a tym samym zbadanie, czy roszczenie z umowy przedawniło się. Pozwany zgłosił bowiem zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. W niniejszej sprawie zastosowanie ma okres trzyletni, bowiem udzielenie kredytu związane było z prowadzeniem działalności gospodarczej w tym zakresie przez (...) Bank S.A., jak również nabycie wierzytelności przez powoda jest realizacją prowadzonej przez powoda jego działalności gospodarczej w zakresie obrotu wierzytelnościami.

Z art. 120 § 1 zdanie pierwsze kc wynika, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Powód nie podał, czy dochodzi należności od pozwanego, bo upłynął termin spłaty kredytu, czy też dlatego, że wcześniej umowa została wypowiedziana na skutek zalegania z płatnością poszczególnych rat. Ma to znaczenie dla ustalenia daty wymagalności roszczenia i początku biegu przedawnienia. Z uzasadnienia pozwu wynika, że roszczenie było wymagalne najpóźniej w dacie zawarcia umowy przelewu wierzytelności, czyli w dacie 22 września 2006r. Przyjmując nawet tą datę jako datę wymagalności roszczenia (mając cały czas na uwadze, że od zawarcia umowy kredytu upłynęło 8 lat i wymagalność mogła nastąpić dużo wcześniej) i początek biegu przedawnienia należało uznać, że roszczenie przedawniło się najpóźniej z dniem 23 września 2009r. Pozew wniesiony został natomiast dopiero w dniu 29 lutego 2016r. Powyższe oznacza, że pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów, których ocena została przedstawiona przez Sąd w rozważaniach prawnych.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako przedawnione i nie wykazane co do zasady, i wysokości podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

SSR Agnieszka Trytek Błaszak